

5. Ewidencja wydatków pokrytych z funduszu ryzyka powinna umożliwić ich podział według umów oraz celów, których dotyczą.

6. Połowa nie wykorzystanych środków funduszu ryzyka przechodzi na następny rok, a pozostałość przenosi się na rachunek wyników.

§ 6. 1. Podstawą zawarcia umowy kredytowej między bankiem a inwestorem, określonej w przepisach o finansowaniu inwestycji, jest porozumienie wstępne inwestora z generalnym realizatorem inwestycji.

2. Spłata kredytu inwestycyjnego wraz z odsetkami następuje według ogólnie obowiązujących zasad finansowania inwestycji.

3. Uruchamianie kredytu inwestycyjnego dla inwestora następuje stosownie do warunków umowy zawartej między inwestorem a generalnym realizatorem inwestycji.

§ 7. Jeżeli odsetki karne płacone przez inwestora bankowi z tytułu niedotrzymania planowanego terminu przekazania inwestycji do użytku przewyższają odszkodowania i kary umowne należne od generalnego realizatora inwestycji, a przekroczenie terminu nastąpiło z winy generalnego realizatora inwestycji, jest on obowiązany pokryć stratę poniesioną przez inwestora z tego tytułu z funduszu ryzyka, z tym że przepisy § 5 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1972 r.

Minister Finansów: *J. Trendola*

394

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC I MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 listopada 1971 r.

w sprawie zasad kierowania kandydatów do techników zawodowych dla przodujących robotników, pokrywania wydatków z tym związanych oraz zatrudniania absolwentów tych techników.

Na podstawie § 2 i § 3 uchwały nr 124 Rady Ministrów z dnia 1 lipca 1971 r. w sprawie organizowania techników zawodowych dla przodujących robotników (Monitor Polski Nr 37, poz. 238) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do techników zawodowych dla przodujących robotników mogą być kierowani robotnicy, którzy:

- 1) wyróżniają się aktywną postawą społeczno-polityczną i zawodową,
- 2) posiadają świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej lub równorzędnej,
- 3) odbyli co najmniej 10-letni staż pracy w uspołecznionych zakładach pracy,
- 4) nie przekroczyli 40 roku życia.

2. W wypadkach szczególnie uzasadnionych mogą być skierowani do techników także robotnicy, którzy nie spełniają warunku określonego w ust. 1 pkt 4.

§ 2. Do techników zawodowych dla przodujących robotników kieruje robotników dyrektor zakładu pracy w porozumieniu z organizacją partyjną i radą zakładową. Skierowanie do technikum wymaga zgody kierowanego robotnika.

§ 3. 1. Pracownicy skierowani do techników zawodowych dla przodujących robotników otrzymują na czas trwania nauki w szkole płatny urlop szkoleniowy.

2. W razie powtarzania tego samego roku nauki płatny urlop szkoleniowy, o którym mowa w ust. 1, może być udzielony powtórnie tylko wówczas, gdy powtarzanie roku zostało spowodowane ważnymi przyczynami, a nie było następstwem niedostatecznych wyników w nauce. Przyczyny ocenia dyrektor zakładu w porozumieniu z organizacją partyjną i radą zakładową po zasięgnięciu opinii szkoły.

3. Zakład pracy jest obowiązany udzielić pracownikowi w okresie ferii letnich urlopu wypoczynkowego w wymiarze przysługującym na podstawie obowiązujących przepisów. Za czas urlopu wypoczynkowego pracownikowi przysługuje wynagrodzenie należne w czasie urlopu szkoleniowego.

4. Po wykorzystaniu przysługującego urlopu wypoczynkowego pracownik na dalszy okres ferii letnich podejmuje pracę w zakładzie za wynagrodzeniem przysługującym w czasie

urlopu szkoleniowego, nie niższym jednak niż należne za wykonaną pracę. Przerwy w nauce (poza feriami) przeznaczone są na powtórzenie przez pracownika materiału szkoleniowego.

5. Zakład pracy może cofnąć urlop szkoleniowy w razie niewywiązywania się pracownika z obowiązków szkolnych, a w szczególności osiągania słabych wyników w nauce, niesystematycznego uczęszczania na zajęcia szkolne.

§ 4. 1. W okresie trwania urlopu szkoleniowego, udzielonego według zasad ustalonych w § 3, pracownik zachowuje uprawnienia wynikające ze stosunku pracy, z wyjątkiem prawa do odzieży ochronnej, roboczej i sprzętu ochrony osobistej.

2. Pracownikowi skierowanemu do technikum zawodowego dla przodujących robotników w czasie trwania nauki oraz w okresie przerwy w nauce przysługuje wynagrodzenie miesięczne obliczone na podstawie przeciętnego zarobku z okresu 12 miesięcy bezpośrednio poprzedzających rozpoczęcie nauki w technikum.

3. Świadczenia niepieniężne nie stanowią podstawy wymiaru wynagrodzenia, lecz są wydawane pracownikowi w naturze.

4. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 2, wypłacane jest przez zakład pracy z osobowego funduszu płac. Jeżeli wypłata tego wynagrodzenia spowoduje powstanie przekroczenia funduszu płac w rozumieniu przepisów o bankowej kontroli funduszu płac, przekroczenie to traktuje się jako uzasadnione i nie podlegające obowiązkowi likwidacji.

5. Przeprowadzona w przedsiębiorstwie regulacja płac obejmuje także pracowników przebywających na urlopie szkoleniowym.

6. Pracowników skierowanych do techników zawodowych dla przodujących robotników obejmuje się podziałem funduszu zakładowego według zasad przyjętych w zakładzie pracy.

§ 5. 1. Płatny urlop szkoleniowy pracowników skierowanych do techników zawodowych dla przodujących robot-

ników oraz inne związane z tym wydatki obciążają koszty zakładu pracy.

2. W uzasadnionych wypadkach właściwa jednostka nadrzędna może zrefundować zakładowi pracy całość lub część wydatków, o których mowa w ust. 1.

§ 6. Pracownicy skierowani do techników zawodowych dla przodujących robotników mają prawo do bezpłatnego zakwaterowania w internatach szkolnych oraz do wyżywienia w internatach za pełną odpłatnością.

§ 7. Zakład pracy, który skierował pracowników do technikum zawodowego dla przodujących robotników, obo-

wiązany jest do utrzymywania ze szkołą ścisłej więzi w celu śledzenia prawidłowego przebiegu nauki tych pracowników.

§ 8. Absolwenci techników zawodowych dla przodujących robotników podejmują pracę w macierzystym zakładzie pracy. Zakład pracy obowiązany jest zatrudnić absolwentów zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *M. Krukowski*
Minister Finansów: *J. Trendota*

395

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU JAKOŚCI I MIAR

z dnia 2 grudnia 1971 r.

w sprawie upoważnienia Dyrekcji Okręgowych Poczty i Telekomunikacji — Telekomunikacyjnych Izb Pomiarowych w Gdańsku, Katowicach, Krakowie, Olsztynie, Poznaniu i Warszawie do legalizacji narzędzi do pomiaru wielkości elektrycznych.

Na podstawie art. 14 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o miarach i narzędziach pomiarowych (Dz. U. Nr 23, poz. 148) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się Dyrekcje Okręgowe Poczty i Telekomunikacji — Telekomunikacyjne Izby Pomiarowe w Gdańsku, Katowicach, Krakowie, Olsztynie, Poznaniu i Warszawie, zwane dalej „Telekomunikacyjnymi Izdami Pomiarowymi”, do legalizacji następujących narzędzi pomiarowych wymienionych w wykazie narzędzi pomiarowych podlegających obowiązkowi legalizacji, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia Prezesa Centralnego Urzędu Jakości i Miar z dnia 5 października 1966 r. w sprawie określenia narzędzi pomiarowych podlegających obowiązkowi legalizacji oraz warunków zgłaszania tych narzędzi do legalizacji (Monitor Polski z 1966 r. Nr 58, poz. 282 i z 1970 r. Nr 4, poz. 38):

- 1) oporników kontrolnych (lp. 64 wykazu),
- 2) oporników precyzyjnych (lp. 66 wykazu),
- 3) kompensatorów prądu stałego (lp. 67 wykazu),
- 4) mostków precyzyjnych do pomiaru oporu prądem stałym (lp. 68 wykazu),
- 5) amperomierzy kontrolnych (lp. 69 wykazu),
- 6) woltomierzy kontrolnych (lp. 70 wykazu),
- 7) watomierzy kontrolnych (lp. 71 wykazu).

§ 2. Upoważnienie dotyczy legalizacji narzędzi pomiarowych wymienionych w § 1, stosowanych w zakładach resortu

łączności oraz w innych zakładach gospodarki uspołecznionej znajdujących się na terenie poszczególnych okręgów poczty i telekomunikacji.

§ 3. Telekomunikacyjne Izby Pomiarowe dokonywać będą legalizacji narzędzi pomiarowych w zakresie wynikającym z upoważnienia, w trybie i na zasadach określonych ustawą z dnia 17 czerwca 1966 r. o miarach i narzędziach pomiarowych (Dz. U. Nr 23, poz. 148) i wydanymi na jej podstawie przepisami.

§ 4. Od decyzji Telekomunikacyjnych Izb Pomiarowych w sprawach związanych z legalizacją narzędzi pomiarowych przysługuje odwołanie do Centralnego Urzędu Jakości i Miar. Kopie odwołań należy kierować do Instytutu Łączności jako jednostki sprawującej nadzór metrologiczny w resorcie łączności.

§ 5. Nadzór i kontrolę nad czynnościami legalizacyjnymi Telekomunikacyjnych Izb Pomiarowych sprawuje Centralny Urząd Jakości i Miar przy współudziale Instytutu Łączności.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że w odniesieniu do watomierzy kontrolnych wchodzi w życie od dnia 1 stycznia 1973 r.

Prezes Centralnego Urzędu Jakości i Miar: *Z. Ostrowski*

396

OBWIESZCZENIE PREZESA NARODOWEGO BANKU POLSKIEGO

z dnia 22 grudnia 1971 r.

w sprawie kursów dewiz i pieniędzy zagranicznych.

Na podstawie art. 12 pkt 5 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) ogłasza się niżej wyszczególnione kursy: